

Prædiken til anden søndag i advent

Matt. 25, 1-13

Adventstiden er fra gammel tid en bodstid forud for højtiden.

Ligesom fasten er en forberedelsestid til påsken, hvor man gør bod og ser sit liv i lyset af Jesu lidelseshistorie, så er adventstiden beregnet til at se sit liv i lyset af Herrens komme.

Med Herrens komme er selvfølgelig især tænkt på hans fødsel og på alle de gammeltestamentlige forventninger om Messias, men også i høj grad på hans genkomst. Især 2. søndag i advent. Derfor har vi i dag denne lignelse, der handler om verdens ende og dommens dag.

Hele denne del af kristendommen, som vedrører verdens ende og dommen, har igennem de sidste ugudelige årtier tit forekommet at være en meget besværlig del; besværlig på den måde, at hele forestillingen om verden ende var utroværdig. Der er jo ingen, der har været henne ved verdens ende, så hvordan skulle nogen kunne udtale sig om den; og man har tit kunnet møde den indvending, at det hele var noget, der var skabt for at have noget at true med, så kirken kunne få folk til at opføre sig ordentligt. Og hvis man møder op med den slags indvendinger, så er det meget vanskeligt at lytte efter, hvad det er der er på spil, når de bi-

belhistoriske fortællinger drejer sig om verdens ende.

Begge de to indvendinger har ret et langt stykke af vejen. Der er ingen af os, der har været ved verdens ende og set, hvordan der ser ud. Og bl.a. derfor må vi beskedent holde os til, at det, vi har at sige om verdens ende, er sagt i billeder og i tilnærmelser. Det er ikke sådan, at kristendommen råder over en færdig køreplan for de sidste tiders begivenheder. Vi betjener os - lige som Jesus gjorde - af et billedsprog, som lå klar til brug på hans tid. Hvis man kan bruge billedsproget til at have sine tanker i, så er det godt; hvis man ikke kan, så gør det ikke så meget. Så kan man bare lade det ligge. Det, det gælder om med disse fortællinger, er i alle tilfælde at lytte efter, hvad det i Jesu tro kommer an på ved de sidste tider.

Den anden indvending, som handler om, at verdens ende er et trusselsbillede, har jo også ret. Man må desværre give folk ret i, for det første, at verdens ende er blevet brugt til at true med, og for det andet, at trusler er en primitiv fremgangsmåde. Trusler er dårlig pædagogik. Og Jesus har heller aldrig benyttet verdens ende som trussel. Vi må blive ved at gentage, at det er misbrug af verdens ende og dommen at bruge dem til at true med.

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
- hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

Efter nu at have givet folk ret i alle deres indvendinger, så kan vi komme til sagen. Og sagen er, at vi ikke kan opgive verdens ende. Verden har en ende, ligesom den har haft en begyndelse. Vores klode har en vis levetid, så brænder vores solsystem ud. Måske ødelægger vi selv det hele længe før. At alting skulle fortsætte altid, det forestiller vi os ikke. Og selv om vi ikke mener, det sker i vores levetid, så står det os dog ganske klart, at vi hver især møder vores egen verdens ende. Vi kender denne endelighed pinligt godt. Vi opdager den en gang midt i barndommen, og livet igennem ledsager den os - lige meget om den bliver omtalt eller ej. Verdens ende er et hovedtema i vores liv. Og fra den endelighed falder der endda dom over vores måde at leve på: Fordi vi ikke har uendelig tid, betyder det hele tiden noget, hvad vi bruger tiden til. Et liv kan spildes, selv om man skulle mene, det var for kostbart til det. Fra endeligheden, fra forgængeligheden kommer der en alvor ind i hvert eneste øjeblik. Det, vi bruger tilværelsen til, har evig betydning. Det kan ikke gøres om. Den ret eller uret, vi tilføjer andre, kan ikke ændres. Vi er i en meget håndgribelig forstand under dom.

Bare ved at være født som forgængelige mennesker er vi udsat for både verdens ende og for dommen. Det er ikke noget kristendommen har fundet på. Og som sagt: Om vi kan bruge de billeder af dommen og verdens ende, som Ny Testamente bruger, - om vi kan bruge de billeder til at samle vores tanker om disse ting i, det er ikke afgørende.

Det afgørende er, at se den alvor, som endeligheden giver vores liv og tage den op. Hvis man er den, der skal lyse for nogen, så nytter det ikke, at man ikke har sørget for olie til lampen. Det er det billede, Jesus bruger i lignelsen i dag. Det, man skal, det skal man, mens man kan. Der kommer et tidspunkt, hvor det er for sent. Det er den alvor, der hører til at være menneske.

Og den hører til her i adventstiden. Hvis man ikke kender den og tager den op i praksis og lever med den, så kan julen måske nok blive god, men kun som kulisse.

Hvis vi ikke kender den alvor, som dagens lignelse tegner et billede af, så er det i grunden ganske forgæves, at høre efter det, der i julen skal siges om Guds fred til mennesker. Det er kun, når man har taget på sig eller fået påtvunget, at et menneskeliv kan spildes og tilintetgøres, at det giver mening at høre om Guds menneskeliv.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
du, som var, er og bliver
én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.
Amen.

Lars Ole Gjesing, Ærøskøbing

Salmer: 268 – 87 – 733 - 271 - 80